

PŘESNÝ ČAS

Vytočil jsem číslo 112. Ozval se mi příjemný hlas: „Devatenáct, sedm – přesně.“ Obrátil jsem se ke knihovně a vyňal z ní dva svazky ředkviček, které ležely v prázdném regále. V klidu jsem je snědl, oblékl jsem si kabát a vyšel jsem do deštivého večera.

To bylo před čtrnácti dny.

V příštích dnech jsem se přistihl, že nápadně často si opravuji svůj čas. Proč to dělám? Snad jsem si zvykl na onen sametový hlas a jako notorický kuřák v určitých intervalech zapaluje cigaretu...

Pustil jsem se do práce.

Uběhlo několik dalších dnů a nebylo pochyb. Jsem zamilován. Hlas, který oznamuje přesný čas, není pro mě už jen hlasem. Přidružila se k němu jakási představa. Většinou mi vychází jako štíhlá blondýna s tmavými očima. Jen jednou to byla menší bruneta, ale to už nebylo to.

Styděl jsem se za svou pošetilost a doufal jsem, že to přejde. Nepřešlo to. Dnes už mám jistotu. Jsem zamilován do všech důsledků. A protože nedovedu být platonikem déle než týden, rozhodl jsem se jednat. Vytočím jsem číslo 112. Už poslepu.

„Patnáct, padesát čtyři, čtyřicet vteřin,“ ozval se hlas mé nastávající.

„Slečno,“ pravil jsem, „je mi úplně jedno, jestli je patnáct, padesát čtyři, čtyřicet vteřin---“

„Patnáct, padesát čtyři, padesát vteřin!“

„Tak tedy padesát vteřin. Nejde mi totiž o přesný čas.“

„Patnáct, padesát pět – přesně.“

„Říkám, že mi *nejde* o přesný čas. Jde tady o naši budoucnost. Slyšíte? Říkám o naši!“

„Patnáct, padesát pět, deset vteřin.“

„Slečno, nechte toho počítání. Já vím, je to vaše zaměstnání, ale sám to vysvětlím vašemu panu šéfovi.“

„Patnáct, padesát pět, dvacet vteřin.“

„Počítejte si dál. Prosím, jak chcete. Nakonec – je vidět, že jste svědomitá, a to taky není špatné. Budete zřejmě i pečlivá hospodyně.“ Čas letěl dál odpočítáván svědomitou snoubenkou, a já jí řekl všechno. Teď byste mi měla povědět něco o sobě. Jak vypadáte, jaké máte oči, jestli jste štíhlá blondýna, nebo menší bruneta, jaké máte zájmy, kam chodíte, kolik je vám let...“

„Šestnáct – přesně!“

„Představoval jsem si vás starší. Tak něco kolem devatenácti. Ale tím líp. Víte, až se vezmeme, vyházím všechny budíky a pendlovky na smetišť. Budeme žít bez omezení časem. Najdu si zaměstnání, při kterém na nějaké minutě nezáleží. Budu třeba výpravčím. Anebo budu filozofem a dám si tu práci, že popřu čas. Zkrátka popřu čas a basta! Pro vás všechno. --- Víte... já často sním... a tu vidím vás... a sebe – pochopitelně – jak jsme na pustém ostrově... něco na způsob ráje... vy jste oděna, jestli dovolíte s prominutím – v šat z lupení... je listopad... vy se mi díváte do očí a šeptáte...“

„Šestnáct, dvě, třicet vteřin.“

„Nebuďte ironická. Nadržujte mě. Za celou tuto dobu jsem od vás neslyšel nic než ta čísla, čísla, čísla... Vždyť je to – nezlobte se, že použiji toho výrazu, ale pro to nemám jiné označení, než že je to, s odpuštěním, k zbláznění!!! Promiňte, byl jsem hrubý. Ale vy jistě odpustíte nešťastnému člověku.“

Mluvil jsem dál. Mluvil jsem snad hodinu a za celou tu dobu jsem neslyšel jiného slova než konstatování správného času. Nakonec jsem se pustil do desetiminutového líčení naší budoucnosti.

„Budeme mít domeček... se zahrádkou... s televizorem... na zahrádce se bude batolit naše děťátko, nebo naše děťátko – kolik byste chtěla mít dětí?“

„Sedmnáct – přesně!“

(zkráceno podle J. Suchého)